

Ruslan a Ludmila

Zdál se mi živý sen o tom, jak jsem umřel. Odehrávalo se to velice samozřejmě.

Žena řekla: Rozdělíme si práci, já napíšu obálky pro smuteční oznámení, víš, co je to adres, a ty si zajedeš do pohřebního ústavu, aspoň se naposledy projedeš v autě.

Ani jsme se nerozloučili, protože se hned pustila do psaní.

Za volant jsem se nasoukal v dlouhém rezném rubáši, pod nímž jsem byl nahý.

Byl tak dlouhý, že jsem si ho musel trochu vyhrnout, protože se zamotával do pedálů.

Poslední cestu liduprázdnou noční Prahou jsem prožíval s velkou tesknoutou a s údivem, jak je nezvyklé ovládat plyn a spojku bosými chodidly.

Zastavil jsem uprostřed blátivého dvora někde na předměstí. Uchopil jsem rubáš nad koleny do prstů, abych si ho neumazal, a kráčel marastem ke garáži s vytaženou plechovou roletou. V garáži byla na márách rakev. Myslel jsem, že je moje, ale podle ostré bledé brady, která z ní vyčuhovala, jsem poznal, že už v ní někdo leží.

„Haló!“ zavolal jsem, až se to chladnými prostorami rozlehlo.

„To je pan Svěrák?“ ozval se mužský hlas z vedlejší kóje.

„Ano. Tady je obsazeno!“ odpověděl jsem.

„Vy to máte ve dvojce. Pojdte sem k nám.“

Prošel jsem garážemi do dvojky. Čekali tam dva usměvaví chlápkové v šedých pláštích, jaké nosí skladníci. Jeden klečel na betonové podlaze a utíral z víka černé rakve se stříbrnými ozdobami prach. Druhý načechrával papírový polštářek s krajkami v její lůžkové části, která spočívala na jakémsi lešení, k němuž byly přistaveny schůdky.

„Tak vy už jste takhle pěkně připravenej. To je výborný,“ prohlédl si mě potěšeně první muž.

„To manželka mě takhle připravila,“ řekl jsem.

„To je fajn,“ řekl druhý zaměstnanec a přidržel mě, abych se na vratkých schůdkách k rakvi na poslední chvíli nezranil. „Ták... hezky se položíme... a je to.“

Cítil jsem, jak mi mokrým hadrem utírá zablácené bosé nohy.

Rakev byla úzká. Sepjal jsem ruce na prsou, a hned to bylo lepší. Byly studené. Jako když si sáhnete na tlačenuku z lednice.

Chlápkové se posadili na lavici, pili pivo a kouřili.

„Pánové,“ řekl jsem po chvíli.

„No, copak, pane Svěrák?“

„Nevadí, že ještě nejsem úplně mrtvý? Já všechno vnímám.“

Jeden ze zřízenců vstal a nabídl mi z krabičky cigaretu Smart. Nikdy jsem si neuvědomil, že Smart je vlastně Smrt.

„Vemte si. Dejte si šluka a ono to pude,“ řekl s úsměvem.

V sedě jsem si zakouřil a pak jsem ulehl a klidně zemřel.

Když ráno po takovém snu řídíte auto, vidíte všechno jinak. Především jsem byl rád, že mám teplé ruce. Na volantu jsem se občas dotkl jednou rukou druhé a nemohl jsem se jejich příjemné teploty nabažít. Také mě těšilo, že mám boty. Ale nejvíc mě blažilo, že nemírím do pohřebního ústavu, ale do autoopravny pana Bakaláře v Dolní Šárce.

Jízda autem mě nikdy neomrzela. Zamlada jsem o tom nepřemýšlel, ale teď po šedesátce a po všech těch EKG a práškách, co beru, se čím dál víc bojím dne, kdy mi odeberou řidičské oprávnění pro stáří. To mi tedy vezmou hodně. Někdy, zvláště když je venku nevlídno, vsednu do auta a jedu sám nazdařbůh nečasem, pustou krajinou či zmrzlým městem a je mi jako